Banu Bozdemir

Ağlayamayan Bulut

3
Z
3

kelime yayınları

Resimleyen:
Beyza Tükel

Banu Bozdemir

Ağlayamayan Bulut

94257
ASR

Yağmurlar, bulutların gözyaşları olsaydı ama bulutlar da bir türlü ağlayamasaydı… Ne olurdu? Biz söyleyelim: Dünyamıza yağmur yağmazdı. İşte Canbulut'un canı da bu yüzden çok sıkkındı. Son zamanlarda bütün bulutlar bir türlü ağlayamaz olmuş, dünyada kuraklık başlamış, insanlar içecek su bile bulmakta zorlanır hâle gelmişti. Canbulut ve bütün bulutların mutlaka yağmur yağdırmaları gerekiyordu. Peki ama nasıl?.. Bir gün Canbulut, Güzelbulut, Beyazbulut yeryüzüne indi; Can ve Melek ile karşılaştı. Onların arkadaşlığı, yeniden yeşil bir dünyada yaşamanın başlangıcı oldu!

"Bulutlar bembeyaz ve yumuşacık oluşları ile herkesi kendine hayran bırakır. Ancak o güzel bulutların yağmur yağdırabilmek için ağlamaya ihtiyacı var ve ağlamayı hiç kimse Canbulut ve arkadaşları kadar isteyemez!
Dünyanın ise Canbulut, Beyazbulut ve Güzelbulut gibi duyarlı bilinçlere o kadar çok ihtiyacı var ki... Ağlayarak dünyaya yardım etmek için çırpınan Canbulut bize duyarlı olmak hakkında çok şey öğretiyor. Can ve Melek de o güzel bulutlara fidan dikerek yardım ediyor ve sonunda güzelim yeniden hayat buluyor. Her şey yeşil bir dünya için. Ağlamak ve Ağlamanın en keyifli hâli ise Banu Bozdemir'in anlatımıyla Ağlamaya

Seda Keçe – Türkçe

Fiyatı: 8 TL

www.kelimeyayinlari.com - kelime@kelimeyayinlari.com
Tel:(0212) 217 13 31 Faks:(0212) 217 13 32
facebook.com/KelimeYayinlari - twitter.com/KelimeYayinlari

9 786054 435791

Kelime Yayınları: 147
Çocuk Edebiyatı

Ağlayamayan Bulut • Banu Bozdemir
© Kelime Yayınları

Bu kitabın Türkiye yayın hakları,
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince Kelime Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Yönetmeni: Asya Çağlar
Yayın Koordinatörü: Mustafa Öztürk
Editör: Muzaffer Samur, Ahu Ayan
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Hüseyin Özkan

1. Baskı: Temmuz 2013, İstanbul

ISBN: 978-605-4435-79-1
Sertifika No: 14014

Baskı: Ekspres Grafik Baskı Sistemleri Matbaa ve Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
İkitelli O.S.B Deposite İş Merkezi A6 Blok
2. Normal Kat Bağımsız Bölüm No:19 Küçükçekmece/İstanbul
Tel: (0212) 671 61 51 Faks: (0212) 671 61 52
info@expressbasimevi.com - www.expressbasimevi.com
Sertifika No: 12046

Kelime Yayınları - Asya Çağlar Öztürk
Zincirlidere Cad. Şenlik Sok. Kılıç Apt. No:4/2
Esentepe-Şişli 34394 İstanbul
Tel: (0212) 217 13 31 Faks: (0212) 217 13 32
www.kelimeyayinlari.com - kelime@kelimeyayinlari.com
facebook.com/KelimeYayinlari - twitter.com/KelimeYayinlari

Banu Bozdemir

Ağlayamayan Bulut

Resimleyen:
Beyza Tükel

kelime
yayınları

Canım çok sıkkın. Ama bir türlü ağlayamıyorum! Canımın neden sıkıldığını söyleyeyim: Çünkü kardeşim en sevdiğim oyuncağımı aldı ve geri vermiyor. Neden ağlayamadığımı ise BİLMİYORUM!

Ağlamak için gözlerimi sıkıyorum, sıkıyorum; ama bir damla bile yaş düşmüyor. Oysa eskiden arkadaşlarımızla 'göz sıkmaca' oyunu oynarken gözlerimizden yaşlar akıverirdi. Bunun nedenini anneme sordum.

-Anneciğim, ben artık neden ağlayamıyorum? dedim.

Annem de,

-Dünyamızın suyu azaldı, o yüzden eskisi gibi ağlayamıyoruz oğlum, dedi.

Bunun üzerine tekrar ağlamak istedim. Kendimi o kadar fazla sıktım ki, sonunda bir damla yaş süzüldü yanaklarımdan. Fakat kendimi çok sıktığım için bu kez de karnım ağrıdı.

Yukarıdan aşağıya dünyamıza bakıyorum ama pek bir şey göremiyorum. Biraz daha alçalırsam

belki denizde yüzen insanları, bahçelerinde oyun oynayan çocukları görebilirim. Hatta oyuncağımı alıp kaçan ve benden saklanan kardeşimi bile bulabilirim. O, küçük olduğu için çok yukarıya çıkamıyor. Ve benim kadar çok ağlayamıyor! Oyuncağımı da o yüzden aldı. Ben 'sulu gözlüyüm' ya, beni daha da çok ağlatmak için. Ama artık kimse çok ağlayamıyor. Kardeşim daha bunu bilmiyor. Yoksa daha çok dalga geçer benimle!

Ayy, sulu gözlüyüm, ağlayamıyorum derken kendimi tanıtmayı unuttum. Ben gökyüzünün küçük bir pamuk bulutuyum. İçim su damlacıklarıyla dolu. Adım da Canbulut. İşim gücüm gökyüzünü dolaşmak. Bir de ağlamak! Biz ağlayınca yağmur yağmış oluyor. Yağmur yağınca siz mutlu oluyorsunuz. Aslında biz mutlu olduğumuzda da ağlıyoruz. Biraz karışık yani anlayacağınız!

Ben küçük bir bulut olduğum için gökyüzünün aşağısında yaşıyorum. En yukarıda ne olduğunu biliyor musunuz peki? Orada bizim bulut prensimiz ve bulut prensesimiz oturuyor. Ama biz bulut prensesine 'Pamuk Prenses' diyoruz. Hani şu sizin ünlü masalınızın güzel kahramanı 'Pamuk Prenses' gibi. En fazla yağmuru onlar yağdırıyor. Acaba artık onlar da mı ağlayamıyor?

Bulut prensi ve prensesi, bulutların arasında, buluttan yapılmış muhteşem bir şatoda yaşıyorlar. Şatoda, dünyayla beraber dönüyorlar. Hepi-

miz dönüyoruz aslında. Dönerken, uçaklara ve kuşlara rastlıyoruz. Güneş Dede ve Ay Dede'yle konuşuyoruz.

Yukarı çıkmak, biz küçükler için biraz yorucu. Ama Pamuk Prenses'imizle bir an önce konuşmak istiyorum. Kan ter içinde yukarıya çıkıyorum. Pamuk Prenses'imiz şatonun bahçesinde, bembeyaz kasımpatı çiçeklerini suluyor, beyaz güllerle konuşuyor. Omuzlarında iki tane beyaz güvercin var. Üzerindeki beyaz uzun elbisesiyle ne kadar güzel görünüyor. Tıpkı bir melek gibi.

Oflaya puflaya Pamuk Prenses'imize artık ağlayamadığımı söylüyorum. Çok üzülüyor. Tekrar ağlayarak yeryüzüne yağmur yağdırmak istediğimi anlatıyorum avaz avaz. Bunları söylerken ağlamak üzereyim; ama dedim ya, ağlayamıyorum bir türlü. Pamuk Prenses'im, tekrar ağlamamız için elinden geleni yapacağını söylüyor. Sanırım o da ağlamak istiyor; ama sadece birkaç damla yaş süzülüyor gözlerinden...

Aşağıya indiğimde kardeşim Beyazbulut'u yeryüzünü seyrederken buluyorum. Usulca yanına yaklaşıp kucağındaki 'Su Perisi' oyuncağımı alıyorum. Yukarıya doğru koşuyorum. İstese de beni yakalayamaz artık!

Ertesi sabah, gökyüzü çok kalabalık. Bir sürü kuş var. Kuşların göç mevsimi diye seviniyorum.

Onlar uçarken bizim içimizden geçebiliyorlar. Siz yokuş aşağı koşarken içiniz hafiflermiş ya, bize de öyle oluyor. Bu hafiflik dışında, içimizden geçip gittiklerini hissetmiyoruz, sadece görüyoruz.

Onlar içimizden geçip giderken üzerime bir sürü su damlası düşmeye başlıyor. Yukarı bakıyorum. Yağmur yağıyor. Gözlerime inanamıyorum. Tekrar ağlamaya mı başlıyoruz yoksa? Hemen kendimi sıkıyorum. Ama bir damla bile çıkaramıyorum. Yoksa, sadece ben mi yağmur yağdıramıyordum? İçimden geçip giden kuşlara aldırmadan hemen annemin yanına koştum. Annem mutlu görünüyor.

-Bunlar 'mutluluk gözyaşları' Canbulut'cum, diyor.

-Ama ben ağlayamıyorum anne, diyorum. Sadece sizin damlalarınız benim üzerime damlıyor, yoksa ben miyim sadece ağlayamayan?

-Hiçbirimiz ağlayamıyoruz canım oğlum. Sevgili Pamuk Prenses'imiz kuşlardan geçerken bizi sulamalarını rica etmiş. Bu sular, kuşların gagalarında taşıdıkları sular. Belki bizi tekrar ağlatmayı başarır da yağmur yağdırırız diye!

Aşağıya kuşların gagalarından dökülen sular yağmur gibi yağıyor. İnsanlar bir anda mutlu oluyor; herkes sokaklara çıkmış, gökyüzüne ve bize

bakıyor. Kuşlar, dünyadan aldıkları suyu tekrar dünyaya gönderiyorlar. Onlar 'bulut' şimdi. Kendimi üzgün hissediyorum.

Kardeşim aşağıdan bana 'su serpmece' oynayalım mı, diye sesleniyor. Su serpmece. birbirimizin üstüne gelip, birbirimizi ıslattığımız bir oyun. Kuşların getirdiği suyla oyun oynamak istemiyorum. Keyfim kaçıyor.

En yukarıya çıkıyorum. Kimsecikler yok. Hava çok sıcak. Eskiden bu kadar sıcak olmazdı en yukarısı. Kafamı Güneş Dede'ye doğru çeviriyorum; Güneş Dede her zamankinden daha parlak. Gözlerim kamaşıyor.

-Neden bu kadar sıcaksın? diye soruyorum Güneş Dede'ye. Kafasını iki yana sallıyor:

-Ben de istemiyorum bu kadar sıcak olmayı. Sizin ve insanların şikâyetlerini dinlemekten bıktım Canbulut. Ama elimde değil. Işınlarımı geri çekmeyi başaramıyorum.

-Biz de ağlayamıyoruz artık diye söyleniyorum.

Güneş Dede, "Evet, dünyamıza bir şeyler oluyor. Yağmur yağmıyor, kuraklık başlıyor, insanlar içecek su bulmakta bile zorlanmaya başladılar. Bir şeyler yapmak lazım!" diyor.

-Ne yapabiliriz? diye atlıyorum hemen.

-Eskiden insanlar benim yüzümü gördüklerin-

de içleri ısınırdı, mutlu olurlardı. Şimdiyse sıcaklığım onları mutsuz ediyor. Benden kaçıp evlerine sığınıyorlar. İstersen bir deneme yapalım. Sen benim önüme geç ve benim önümü bir süre kapa. Ben çekil deyinceye kadar da dur. Bak ne kadar çok insan çıkacak bir anda dışarıya.

-Tamam, deyip güneşin önüne zıplıyorum. Güneş o kadar sıcak ki, buharlaşıp yok olmaktan ve havaya karışmaktan korkuyorum. Ama daha fazla üzülmesin diye Güneş Dede'ye söylemiyorum bunu.

Gerçekten de Güneş Dede'nin dediği gibi oluyor. Aşağıda insanlar evlerinden çıkmaya başlıyorlar. Herkes balkonlara, bahçelere çıkıp oturuyor. Ama ben çok terledim. Biraz daha Güneş Dede'nin önünde durursam bayılacağım. Keşke gece olsa da Ay Dede çıksa!

Güneş Dede, "Gördün mü bak?" diyor. "Artık insanlar beni sevmiyor. Ben doğunca kaçıyorlar. Batınca da herkes rahat bir nefes alıyor. Çok mutsuzum Canbulut."

"Ben de," diyorum. Kafamı önüme eğiyorum. Güneş Dede ışınlarını saklamak için elleriyle yüzünü örtüyor.

Aradan biraz zaman geçiyor. Aşağıdan arkadaşım Güzelbulut sesleniyor. Güneş Dede'ye 'hoşça kal' deyip aşağıya doğru kayıyorum. Aşa-

ğıya kayarken her şeyi unutuyorum. Gökyüzünde yaşamak o kadar mutluluk verici ki, anlatamam arkadaşlar. İstediğimiz her yere kayarak gidebiliyoruz. Hatta birbirimizin üstünden kaydırmaca bile oynuyoruz.

Güzelbulut benimle 'yakalamaca' oynamak istiyordu galiba. Çünkü yanına geldiğimde aşağıya kaymaya devam etti. Bir yandan da "Canbulut beni yakalayamaz!" diye bağırıp duruyordu. Hâlbuki, onu yakalamak benim için çocuk oyuncağı.

Ben aşağıya doğru kayarken kardeşim Beyazbulut önüme çıktı.

-Abi, ben de sizinle oynayabilir miyim? diye sordu. Aşağı indiğimiz için korkmuyor tabii.

-Tamam, dedim. İkimiz birden Güzelbulut'un peşine takıldık. Güzelbulut, adı gibi çok güzel kız. Benim okuldaki en iyi arkadaşım. Ben üçe geçtim, o da ikiye. Kardeşim Beyazbulut daha okula gitmiyor. O yüzden hep benim peşimde. Bütün gün onunla oynamamı istiyor. Onunla oynamaktan sıkılınca yukarıya saklanıyorum. O da elleri yüzünde, yeryüzünü seyrediyor!

Şimdi tatildeyiz. Bol bol oyun oynuyoruz. Ama en sevdiğimiz 'göz sıkmaca' oyununu oynayamıyoruz artık. Bir an önce eski 'ıslak' günlerimize kavuşmayı umut ediyoruz...

Güzelbulut'u yakaladık. Üçümüz el ele tutuşup gözlerimizi yumduk ve kendimizi gökyüzünden aşağıya doğru bıraktık. Sanki upuzun bir kaydıraktan kayıyor gibiydik. Sonra hep beraber durduk. Gözümüzü açtığımızda şaşkınlıktan az daha 'küçük dilimizi' yutacaktık. Karşımızda iki çocuk garip garip bize bakıyordu. Ben de etrafıma bakındım. Bir evin bahçesindeki çimenlerin üzerindeydik. Biz buraya nasıl gelmiştik?

Gözünü açan Beyazbulut, karşısında çocukları görünce çığlık atıp ağlamak istedi ama ağlayamadı. Çok korkmuştu. Güzelbulut ise gözlerini açtı ve çocuklara el sallayıp gülümsedi. Onları tanıyor muydu acaba?

Hemen Güzelbulut'a onları tanıyıp tanımadığını sordum. O da,

-Evet tanıyorum. Sen ve Beyazbulut bile tanıyorsunuz, dedi.

Beyazbulut tekrar çığlık atarak,

-Ben tanımıyorum işte! diye bağırdı.

Güzelbulut,

-Biz her gün gökyüzünden yeryüzüne bakmıyor muyuz arkadaşlar? diye sordu.

Ben ve Beyazbulut,

-Evet, diye yanıt verdik.

Güzelbulut,

-O zaman aşağıya baktığımızda ne görüyoruz? diye sordu.

-Evler, ağaçlar, insanlar, arabalar, çocuklar, dedim ben de.

-Demek ki çocukları görüyoruz, onları seyrediyoruz ve hangi oyunları oynadıklarını biliyoruz, öyle değil mi?

Beyazbulut, "En çok ben izliyorum," diyerek bir sevinç çığlığı attı bu kez.

-O zaman korkacak bir şey yok, dedi Güzelbulut. Gördüğünüz gibi onlar da çocuk. Onlar yeryüzünde yaşıyorlar, bizse gökyüzünde.

Yavaş yavaş Güzelbulut'un ne demek istediğini anlamaya başladım. Her gün gördüğümüz, hatta bizim gibi çocuk olan bu insanlardan korkmamamız gerektiğini söylüyordu.

Çocuklar ise hâlâ şaşkın şaşkın bize bakıyorlardı. Ama bizden korkmuşa da benzemiyorlardı. Belki de bizim yeryüzüne nasıl indiğimize şaşırmışlardı. Çocuklardan erkek olanı; "Evet, biz yeryüzünün çocuklarıyız, siz de gökyüzünün," diyerek gülümsedi. "Merhaba... Benim adım Can, bu da kardeşim Melek."

Çok şaşırdım; çünkü ikimizin ismi de Can'dı. Ve 'melek' kelimesini biz de kulla-

nıyorduk. Melek, gerçekten de çok güzel bir kız. Tıpkı bizim Pamuk Prenses'imiz gibi! Beyazbulut, "Abimin adı da Canbulut!" diye haykırdı. "Benim adım Beyazbulut, bu da Güzelbulut..."

Can da isimlerimizin aynı olmasına şaşırmış görünüyordu. "Sahi mi?" diye sordu bana. Ben de 'evet' anlamında kafamı salladım.

Melek bize, Güzelbulut da onlara 'merhaba' dedi. Böylece tanışmış olduk.

Can, "Yeryüzüne nasıl geldiniz? Biz de gökyüzüne gelebilir miyiz sizinle?" diye sordu.

Ben de her zamanki gibi el ele tutuşup gözlerimizi kapatarak, kayma oyunu oynadığımızı anlattım. Yeryüzüne nasıl indiğimizi bizim de bilmediğimizi, daha önce yeryüzüne sadece gökyüzünden baktığımızı açıkladım... Bir de, gökyüzünün en üstlerine kadar çıkabildiğimizden bahsettim. Ben böyle söyleyince Beyazbulut'un suratı asıldı. Onun en yukarılara çıkamadığını, korktuğunu söylemedim. Söylemediğim için çok mutlu oldu. Teşekkür ettiğini belli etmek istercesine elimi tutup sıktı.

O sırada anneleri, Can ve Melek'i eve çağırdı. Havanın çok sıcak olduğunu, başlarına güneş geçebileceğini söylüyordu. Can ve Melek eve girmek istemediler; ama annesi ısrarla eve çağırdı

onları. Can, "Güneş gidince tekrar çıkacağız, bizi bekler misiniz?" diye sordu, "belki biz de sizinle gökyüzüne gelebiliriz."

Melek; "Ne olur, bizi bekleyin," diye ısrar etti.

Ben de "Tamam," dedim. Ama insanların Güneş Dede'den kaçmasına üzülüyordum. Zavallı Güneş Dede'cik de şimdi ne kadar üzgündür yukarıda.

Biz de, Can ve Melek gelene kadar bahçedeki ağacın altında beklemeye karar verdik. Ben bir yandan da gökyüzüne nasıl döneceğimizi düşünüyordum. Can ve Melek de bizimle gelebilir miydi acaba?

Ağacın üstünde öten kuşun sesi, bizim Cikcik Kuş'un sesine benziyordu. Kafasını eğip bize baktı ve 'cikkkkkk' diye upuzun bir çığlık attı. "Sizin ne işiniz var burada çocuklar?" diye sordu. "Yoksa evden mi kaçtınız?"

Başımıza gelenleri ona da anlattım. Cikcik Kuş meğer Can ve Melek'in de arkadaşıymış. Çocuklar her sabah ona yem verip karnını doyuruyorlarmış. Cikcik Kuş, hava çok sıcak olduğu için yemekten sonra ağacın dalları arasında dinlendiğini söyledi.

O sırada yanımıza bir köpek geldi. Dilini dışarı çıkarmış, kesik kesik nefes alıyordu. Kulübesinin

yanına gitti. Tabağındaki suyunu içip tekrar ağacın altına geldi. Cikcik Kuş, "Onun adı Havhav Köpek. O da sıcaktan uyuyamıyor," diye kulağımıza fısıldadı.

Ben de, 'Bu kadar sıcak olmaması için ne yapmalıyız acaba?' diye sordum kendime.

Altında serinlediğimiz ağaç fısıldadı bu kez de... "Bence daha fazla ağaç dikilmesi lazım... Hiç ağaç kardeşim kalmadı. İnsanlar hepsini kesiyor. Birçoğu da çıkan orman yangınlarıyla yok oluyor. Ağaç olmadığı için yağmur da yağmıyor. Ağaçlar azaldığı için siz de ağlayamıyorsunuz."

Ağacın anlattıklarını şaşkınlıkla, ağzım açık bir şekilde dinledim. Cikcik Kuş söyleyince hatırladım. Öğretmenimiz okulda ormanlık alanların azaldığını, insanların çok fazla ağaç kestiğini ve yerlerine yenisini dikmediklerini söylemişti. Ağaçlar havadaki nem oranını artırırmış. Dolayısıyla ağaçlar, denizlerin, göllerin pek bulunmadığı yerlerde biz bulutlar için yaşam kaynağı olurmuş. Şimdi anlıyorum. Ağaçlar yok olduğu için biz yağmur yağdıramıyoruz. Biz yağmur yağdıramadığımız için de ağaçlar büyümüyor. Hava o yüzden hep sıcak... Güneş Dede o yüzden çok sıcak.

-Tam üstüne bastın, akıllı bulut seni, dedi ağaççık...

-Yürüyün bakalım çocuklar, yukarı çıkıyoruz, dedim...

-Melek ve Can'ı bekliyoruz ama, diye atıldı benim bilmiş kardeşim Beyazbulut.

-Tekrar geri geleceğiz. Pamuk Prenses'imizle hemen konuşmamız lazım, diye yanıtladım onu.

-Ama ben en yukarıya çıkamıyorum ki, dedi Beyazbulut.

-Sen de aşağıda bizi beklersin o zaman, dedim. İstersen burada da kalabilirsin.

-Annem beni merak eder, ben de geleyim, dedi ve hemen elime yapıştı.

Güzelbulut'la birbirimize göz kırptık ve el ele tutuştuk. Ağaççık ve Cikcik Kuş'a tekrar geleceğimizi söyleyerek gökyüzüne doğru yükseldik. Melek ve Can pencereden bize bakıyorlardı. Gittiğimizi düşünerek, bizi geri çağırdılar. Tekrar geleceğimizi bağırdım. Ama duymamış olabilirlerdi. Olsun, Cikcik Kuş ve Ağaççık onlara tekrar geri geleceğimizi söylerler. Çünkü dünyamızı kurtarmak için onların da yardımına ihtiyacımız var.

Beyazbulut'u annemin yanına bırakıp, Güzelbulut'la beraber, güzeller güzeli Pamuk Prenses'imizin yanına yükseldik.

Bulut Prens'imiz uzun bir zamandır yukarıda değildi. Dünyamızın diğer bölgesindeki bulutlarla konuşmak için 'bulut toplantısına' gitmişti.

Pamuk Prenses'imiz üzgün üzgün oturuyor. O da yağmur yağdıramadığımız için çok üzülüyor;

ama biz üzülmeyelim diye bize belli etmiyordu.

Çok dalgındı, o yüzden bizim yanına yaklaştığımızı duymadı.

-Pamuk Prenses'im, sizinle bir şey konuşmak istiyorum, dedim. Hafifçe irkildi.

-Siz miydiniz çocuklar, gelin, anlatın bakalım, dedi.

Yeryüzüne indiğimizi söyleyince Prenses'imiz çok şaşırdı. Bunu nasıl yaptığımızı sordu. Ben de el ele tutuşup her zamanki gibi kaydırmaca oynadığımızı ve gözümüzü açtığımızda bir evin bahçesine indiğimizi anlattım. Prenses'imizin dediğine göre daha önce hiç kimse yeryüzüne inmemiş. Çok alçalan, çok alçaktan yağmur yağdıran bulutlar olmuş; ama kimse yeryüzüne inmeye cesaret edememiş. Daha doğrusu, kimse yeryüzüne inilebileceğini bilmiyormuş.

Kendimizle hafiften gurur duydum açıkçası. Hatta 'korkak' kardeşim Beyazbulut'la bile.

Sonra, Can ve Melek'te tanıştığımızı anlattım. Hava çok sıcak olduğu için annelerinin onları eve çağırdığını, Cikcik Kuş'un ve en çok da Ağaççık'ın söylediklerini bir solukta aktardım prensesimize.

-Aferin benim akıllı çocuklarım. Hemen prense ulaşmamız lazım o zaman, deyince, çok mutlu oldum.

-İsterseniz prensimizi çağırmaya ben gidebilirim prensesim, dedim.

-Tamam Canbulut. Annenden izin almayı unutma ama. Merak etmesin.

-Tamam prensesim, deyip sevinçle aşağıya bıraktım kendimi.

Güzelbulut "Bekle" diye arkamdan bağırıyordu; ama ben çoktan annemin kollarındaydım.

Annemden izin alıp doğruca yola koyuldum. Prens'imiz dünyanın güney kutbunda, diğer bulutlarla beraber toplantıdaydı. Biz ise kuzey kutbundayız. En son altı ay önce güney kutbundaydım.

O kadar hızlı kaydım ki, diğer bulutlar şaşkınlıkla bana baktılar. Kuşlarla yarıştım. Ama uçaklardan daha hızlı kayamadım. Ne kadar kaydığımı hatırlamıyorum. Nefes nefese bulut toplantısının ortasına öyle bir daldım ki, Bulut Prens'imiz ve diğer büyük bulutlar şaşkınlıkla bana baktılar.

Konuşmak istiyordum; ama o kadar yorulmuştum ki nefesimi toparlayamıyordum. Toplantının en yaşlısı Bilge Bulut beni sakinleştirmek için yanına çağırdı... Biraz dinlendikten sonra bir nefeste bugün başıma gelenleri anlattım. Herkes beni dinledikten sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Ne olduğunu anlamıyordum. Utandım ve sanırım

hafiften kızardım. Bilge Bulut hepsine susmalarını söyleyince, herkes bir anda sustu.

Bulut Prens'imiz beni nefes nefese görünce telaşlanmış ve Pamuk Prenses'imizin başına kötü bir şey geldiğini düşünmüş. Sanırım yeryüzüne indiğime ve çocuklarla konuştuğuma kimse inanmadı.

Bilge Bulut,

-Çocuk haklı. Biz bulutlar yeryüzüne inebiliriz. Nasıl insanlar uçaklarla gökyüzüne çıkabiliyor, pekâlâ biz de yeryüzüne inebiliriz. Zamanı gelmişken, Canbulut'un yaşlarındayken başımdan geçen bir anımı anlatayım o zaman sizlere. Bu benim bir sırrım olarak kalacaktı. Madem Canbulut dünyamızı kurtarmak için bu kadar çaba harcıyor, ben de anlatayım, dedi.

Herkes Bilge Bulut'u dinlemek için sustu. Şimdi bütün gözler ondaydı.

-Canbulut'un yaşlarındayken çok yaramaz bir çocuktum. Tek başıma dolaşır, deneyler yapardım. Kimseden habersiz kendi kendime yağmur yağdırırdım. Ama küçük olduğum için suyum hemen biterdi. İnsanlar azıcık yağmur yağdığı için şaşırırlardı. Çünkü eskiden çok fazla yağmur yağardı...

Ben de içimden gizli gizli güldüm. Çünkü biz de arkadaşlarımızla aramızda 'göz sıkmaca' oyu-

nu oynuyorduk. Yeryüzüne azıcık azıcık yağmurlar yolluyor, sonra da insanlar ne yapıyorlar diye eğilip onları seyrediyorduk. Tabii bu öncedendi. Çünkü artık ağlayamıyoruz.

Bilge Bulut anlatmaya devam etti:

-Sonra ben bir gün yeryüzüne inmeyi düşünmeye başladım. Bildiğim kadarıyla daha önce hiçbir bulut yeryüzüne inmemişti. Ama nasıl ineceğimi bilmiyordum. Bir gece herkes uyuduktan sonra gizlice aşağıya doğru kaymaya başladım. Çok korktuğum için gözlerimi de kapattım. Sonra çok yumuşak bir şeyin üstüne düşüverdim. Korkarak gözlerimi açtım. Baktım ki yeryüzündeyim. Bir saman yığınının üstüne düşmüştüm. Etraf çok karanlıktı. O yüzden etrafın aydınlamasını beklemeye başladım. Sabah olunca etrafı dolaştım. Kocaman bir çiftlikteydim. Her tarafta hayvanlar, ağaçlar... Gökyüzüne baktım, herkes oradaydı. Beni görüp görmediklerini merak ettim. Birkaç kez gökyüzüne el salladım ama kimseden karşılık gelmedi. Ben de etrafı dolaşmaya başladım. Sonra küçük bir kızla karşılaştık. Daha doğrusu o benim içimden geçip gitti. Sonra dönüp bir çığlık attı. 'Sen de kimsin?' dedi bana. Ben tabii o zamanlar 'Bilge' değildim. Adım 'Siyahbulut'tu. 'Ben Siyahbulut'um' dedim kıza.

Bilge Bulut'un sözünü kesip hemen,

-Ama bulutlar beyaz olur, dedim.

Bilge Bulut gülerek yanağımı okşadı,

-Haklısın Canbulut, dedi. Bulutlar beyaz olur. Hatta senin kardeşinin adı da Beyaz. Eskiden haftalarca süren yağmurlar yağardı. Gökyüzü simsiyah olurdu. Tabii biz bulutlar da siyahlaşırdık. Zaten iyi yağmur yağdırmak için siyah bir bulut olmak lazımdır.

Gözlerimi kocaman açarak,

-Gerçekten mi? diye sordum.

'Evet'dercesine, üzüntüyle kafasını salladı Siyahbulut, pardon, Bilge Bulut.

-Artık kimse siyah, güçlü ve bol yağmur yağdıran bir bulut olamıyor. Ama umutsuzluğa kapılmayalım. Her şey bizim ve insanların elinde. Hmmmm. Nerede kalmıştım? Kız bir bulutu yerde görünce çok şaşırdı. Onun adı da Şirin'di. Onunla arkadaşlığımız yıllarca devam etti. Bazen sadece onun için yağmurlar yağdırırdım. Çok mutlu olurdu. Küçük sırrımız yıllarca devam etti. Şirin evlendi, çocukları hatta torunları oldu; ama beni hiç unutmadı. Bir gözü hep gökyüzündeydi. Ama geçen yıllarda çok yaşlandığı için öldü. Çok üzüldüm. Yeryüzünde çok sevdiğim bir insanı kaybetmiştim. O, küçük sırrımızı ölene kadar kalbinde tuttu. En azından ben öyle biliyorum. Zaten ben de bunu, Canbulut yeryüzüne indiğini söylediği için size anlattım. Sırrımı sizinle paylaştım.

Herkesin ağzı açık kaldı. Bilge Bulut'un anlattıkları çok güzeldi. Bulut Prens'imiz; "O zaman dünyamızı kurtarmak için insanlardan yardım isteyebiliriz. Canbulut'un arkadaşları Can ve Melek bu konuda bize yardımcı olabilirler. Onlar ağaç diker, biz de son gücümüzle o ağaçları sularız. Ağaçlar büyümeye başlar. Onlar büyüdükçe havadaki nem oranı artar. Su damlacıkları yukarı yükselir ve bize tutunur. Biz de onları yağmur olarak tekrar ağaçlara göndeririz. Ağaçlar büyür, kuraklık azalır, aşırı sıcaklar olmaz. Etrafımız mis gibi temiz havayla, oksijenle dolar. Öyle değil mi?" dedi.

-Ne güzel anlattın! diye yanıtladı Bilge Bulut.

Bulut Prens'in söyledikleri benim de çok hoşuma gitmişti. Can, Melek ve onların arkadaşları ağaç fidanları dikecek, biz de o fidanların üstüne gelip yağmur yağdıracaktık. Böylelikle herkes çok mutlu olacaktı.

Ağaçları sulamak için kuşlardan yardım alabilirdik; onlar geçen gün yaptıkları gibi gagalarıyla su taşıyıp bizim üstümüze dökerlerdi. Biz de o suları toplar, yeni dikilen fidanların üstüne dökerdik...

Bilge Bulut ve Prens Bulut, fikrimi çok beğendiler. Benim çok akıllı bir bulut çocuk olduğumu söylediler. Bugün, benim en mutlu günlerimden

biri oldu. Yeryüzüne indim, Can ve Melek'le tanıştım. Ağaççık'la konuştum. Bilge Bulut'un da yeryüzüne indiğini öğrendim. Ve en önemlisi, dünyamızı kurtarmak için el ele vereceğiz.

Planımızı Can ve Melek'e anlatmak için sabırsızlanıyordum. Aslında Ağaççık'ın üstüne yağmur yağdırmak istiyordum. Güzelbulut'la dans etmek istiyordum. Kardeşim Beyazbulut, istediği oyuncağımı alabilirdi. Çok mutluydum...

Bütün bulutlar eve doğru yola çıktık. Bazı bulutlar bana bakıyor, elleriyle beni gösteriyorlardı. Sanırım, benim hakkımda konuşuyorlardı. Bu beni çok mutlu etti. Gözlerimi sıktım ama hâlâ bir damla bile suyum yoktu. Ama yakında olacaktı.

Yolda Cikcik Kuş'u gördüm. Planımızı ona da anlattım. Eve varır varmaz annemim kollarında derin bir uykuya dalmışım... Rüyamda kendimi yemyeşil bir ormanın üstünde gördüm. Aşağıda geyikler, aslanlar, ayılar, kuşlar, tavşanlar, kaplumbağalar dans ediyordu. Ormanın ortasında bir kulübe vardı. Kulübeden Bilge Bulut'un arkadaşı Şirin Teyze ile benim arkadaşlarım Can ve Melek çıktılar. Sonra, masal kahramanları Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler, Uyuyan Güzel, Çizmeli Kedi de oradaydı. Onlar da ormandaki partiye katıldılar. Kuşların bir kısmı dallarda şarkı söylüyordu. Yandaki dere gürül gürül akıyordu. Herkes çok mutluydu. Sonra ben gittikçe daha

da koyulaşan gri bir renge büründüm. Gök gürültüsüyle birlikte yağmur yağmaya başladı. Aşağıdaki herkes ağaçların arasına saklandı. Ben de sevincimi aşağıya yağmur damlaları akıtarak gösterdim. Sonra bizim Pamuk Prenses'imiz, beyaz atların sürdüğü bir arabayla geldi. Masal kahramanı Pamuk Prenses'le tanıştı. İkisi de çok mutlu görünüyordu. Sonra bütün bulutlar gökyüzünü kapladık. Tek damla su kalmayana kadar sularımızı boşalttık ve su dansı yaptık...

Mutlulukla uyandım. Annem bana soru soran gözlerle bakıyordu. Ona rüyamı anlattım. O da çok mutlu oldu.

Bugün çok işimiz var. Hemen Güzelbulut'u bulmalıyım. El ele tutuşup Can ve Melek'in yanına inmemiz gerek. "Güzelbulut," diye sesleniyorum ona. Elinden tuttuğum gibi aşağıya doğru kaymaya başlıyoruz.

-Nereye gidiyoruz? diye soruyor Güzelbulut.

-Yeryüzüne! diye bağırıyorum.

O sırada bir el yapışıveriyor elime. Bu elin sahibi, kesinlikle kardeşim Beyazbulut.

-Biz bir ekibiz. Beni almadan nereye gidiyorsunuz?

-Biz de seni almak üzere hızla aşağıya geliyorduk, diyorum. Güzelbulut'la birbirimize bakıp gülüşüyoruz.

Tam olarak Can ve Melek'in evlerinin bahçesine inmek için biraz daha sağa doğru kayıyoruz. Bahçede oynayan Can ve Melek bizi görünce sevinçle el sallıyorlar. Tam yanlarına yumuşak bir iniş yapıyoruz. Ağaççık'ın yanına gidiyoruz, bize dallarıyla gölge yapıyor. Cikcik Kuş, gagası açık bir hâlde üstümde uçup duruyor. Üzerime gagasında taşıdığı suyu döküyor.

-Yavaş yavaş su taşımaya başladım Canbulut, diyor.

Biz gülüyoruz ama Ağaççık, Can ve Melek ne olduğunu bilmedikleri için bize bakıyorlar.

-Biz dün buradan gittikten sonra çok şey oldu, diye anlatmaya başlıyorum. Her yere ağaç dikme kampanyası başlatmaları için anne babaları ve öğretmenleri ile konuşmaları gerektiğini söylüyorum. Her dikilen ağacın bir bulut tarafından sulanacağını da ekliyorum keyifle. Can ve Melek sevinçle ellerini çırpıyorlar. Ağaççık dallarını sallayıp sevincini belli ediyor. Cikcik Kuş tepemizde uçup duruyor zaten!

-Size bir şey daha söylemek istiyorum, diyorum. Biz kendimizi yeryüzüne inen ilk bulutlar sanıyorduk ya, öyle değilmiş aslında.

-Gerçekten mi? diyerek gözlerini koca koca açıyor Melek.

-Evet, bizim en yaşlımız, en bilgilimiz Bilge Bulut'umuz da yeryüzüne inmiş. Hem de birçok kere. Hatta burada Şirin diye bir arkadaşı da varmış.

-Şirin mi? diye atlıyor Can.

-Evet diyorum. Bilge Bulut'un arkadaşı. Ama bir süre önce ölmüş.

-Bizim anneannemizin adı da Şirin'di, diyor Melek.

Can parmaklarını şıkırdatıyor, 'buldum' anlamında.

-Hatta bir keresinde bize bir bulut masalı anlatmıştı. Bir bulutun yeryüzüne indiğini ve küçük bir kızla arkadaşlık ettiğini söylemişti. Ben o masalı çok sevmiştim. Her akşam anlatsın diye yalvarırdım. Ninem de hiç bıkmadan saatlerce anlatırdı. Gözleri hep ışıl ışıl olurdu. Diğer masalları anlatırken bu kadar mutlu olmazdı. Bulutun adı da Bilge Bulut'tu. Bu masal değil gerçekmiş; sizin Bilge Bulut, bizim Şirin anneannemizin arkadaşıymış demek ki!

-Ayy, ne kadar güzel! diye seviniyor Melek. Keşke ninemiz yaşasaydı. Bilge Bulut'la beraber başlarından geçenleri bize anlatsalardı.

-Bilge Bulut bize anlatır, diyorum. Bir gün belki o da gelir bizimle aşağıya. Hatta sizin Şirin Nine'nin torunları olduğunuzu öğrenince ne kadar da sevinir!

-Tanışmayı çok isteriz, diyor Melek ve Can.

-Hadi o zaman. İşe koyulma vakti arkadaşlar! Siz fidanları bulun, biz de kuşların taşıdıkları sularla iyice beslenelim. Yarın yine aynı saatte ağacın altında buluşalım.

O sırada Havhav Köpek, dili dışarıda yanımıza geliyor.

-Ben size nasıl yardımcı olabilirim, diye soruyor.

Biraz düşünüyorum. Aklıma çok parlak bir fikir geliyor.

-Buldum! diyorum. Fidanları dikerken patilerinle toprağı kazar mısın?

-Kazarım tabii. Benim işim kazmak. Kazmak demişken, kemiğimi nereye gömmüştüm acaba? deyip yanımızdan ayrılıyor Havhav Köpek.

Biz de arkasından kahkahalarla gülüyoruz. Gülmekten gözlerimden 'yaş' geliyor.

Can,

-'Gülmekten gözlerimden yaş geldi' bizim kullandığımız bir deyimdir, diyor. Aslında ağlayınca gözlerimizden yaş gelir, öyle değil mi? Ama insanlar mutluluk gözyaşları da dökebiliyor.

Biz de öyleyiz aslında. Yağmur yağdırırken mutsuz değiliz ki. Hatta yağmur yağarken daha mutlu oluyoruz. Yani bizim de mutluluk gözyaşlarımız var. Ne güzel, değil mi?

Çocuklarla vedalaşıyoruz. Güzelbulut'un elini tutuyorum. Beyazbulut ise ortalarda görünmüyor. Arkamı dönüyorum. Ağacın arkasına saklanmış.

-Beyazbulut, hadi, eve dönme vakti, diye sesleniyorum. Ama Beyazbulut hiç kıpırdamıyor. Yanına gidiyorum. Benim küçük kardeşim başını ağaca yaslamış mışıl mışıl uyuyor. Anlaşılan anlattıklarım ona masal gibi gelmiş.

-Ne var, ne oldu, diyerek uyanıyor nihayet. Elime yapışıyor ve hep beraber yukarıya doğru uçuyoruz.

Çocuklar bize el sallarken Beyazbulut'un hâline gülüyorlar. Tabii Güzelbulut ve ben de...

Yukarı çıktığımızda bütün bulutları telaşlı bir hâlde oradan oraya koştururken görüyoruz. Herkes büyükten küçüğe uzun bir sıra oluşturmuş. Biz ne oluyor demeye kalmadan annem bizi kolu-

muzdan tutup sıranın en sonuna doğru götürüyor. Anneme neden böyle sıralandığımızı soruyorum. Biraz sonra büyük bir kuş sürüsünün üzerimizden geçeceğini ve bizi sulayacağını söylüyor. Ama suları yeryüzüne göndermememiz gerektiğini sıkıca tembihliyor. Çünkü onlar biz dolana kadar her gün bize su taşıyacaklarmış. Biz de o suları biriktirip yeni dikilen fidanları sulayacakmışız.

Kuşlar uzaktan kara bir bulut gibi görünüyor. Onlar da bizim gibi büyükten küçüğe doğru sıralanmış. Üstümüzden geçerken suları döküyorlar.

Sıranın en sonundaki Beyazbulut'a su gelmiyor. Daha doğrusu, son kuş, benim yanımdaki Güzelbulut'u suluyor. Bizimki ağlamak üzere. Tam o sırada sıranın arkasında kalmış küçücük bir kuş, küçücük gagasına doldurduğu suyu Beyazbulut'un üstüne boşaltıyor. Böylece bugünkü işlem tamamlanıyor.

Annem on beş günde hepimizin su dolu bulutlar hâline geleceğimizi söylüyor.

Bir hafta sonunda hepimiz su dolu tombul bulutlar hâline geliyoruz.

Melek ve Can aşağıda öğretmenlerinin de yardımıyla bir sürü fidan buluyorlar. Arkadaşlarıyla beraber dikecekler fidanları. Hatta başka şehirlerde de fidan dikme kampanyası başlatılmış.

Havhav Köpek, kazma antrenmanı yapıyor.

Bu yüzden bahçenin her yerini kazmış. Can ve Melek'in annesi bu işe pek anlam veremediği için Havhav Köpek'i şaşkınlıkla izliyormuş.

On beş günün sonunda hepimiz o kadar tombullaştık ki, herkes birbirine çarpmaya başladı. Yarın büyük gün. Fidanlar dikilmeye başlanacak. Ben, Güzelbulut ve Beyazbulut, Melek ve Can'ın grubundayız.

O akşam sevinçten uyuyamıyorum. Bir yandan da içimde sakladığım su damlalarından ayrılacağım için üzülüyorum. Ama olsun, ağaçlar büyümeye başladığında onlar tekrar buharlaşıp havaya yükselecek ve bize tutunacaklar.

Sabah olduğunda Melek ve Can aşağıdan bize el sallıyor. Güzelbulut ve Beyazbulut'la el ele tutuşup aşağıya iniyoruz. Onlar okullarına gidecek, sonra da arkadaşlarıyla beraber şehir dışındaki tepeye çıkacaklarmış. Bize oraya gelmemizi söylüyorlar.

Biz tekrar yukarıya çıkıyoruz. Yukarısı bomboş. Bütün bulutlar dünyanın çeşitli bölgelerine, fidan sulamaya gitmiş. Ben en yukarı çıkıp Pamuk Prenses ve Bulut Prens'imizi görmek istiyorum. Ama onlar da şatolarında değiller. Aşağıda annemi görüyorum. Pamuk Prenses'imiz ve Bulut Prens'imiz dünyanın en sıcak ve kurak bölgesine doğru yola çıkmışlar. Oradaki ağaçları sulayacaklarmış.

Annemle vedalaşıp tepeye doğru gidiyoruz. Birbirimize bakıp mutluluktan kocaman kahkahalar atıyoruz.

Tepeye vardığımızda, Havhav Köpek'in bir sürü çukur kazmış olduğunu görüyoruz. Çocuklar onun kazdığı çukurlara fidanları dikiyorlar. Bizim de hemen işe koyulmamız lazım. Dikilen fidanlara yağmur yağdırıyoruz. Çocuklar akşama kadar birçok fidan dikti. Biz de yağmur yağdırmaktan hem yorgun düştük hem de hafifledik.

Çocuklarla yarın tekrar buluşmak üzere vedalaşıyoruz. Yukarıya çıktığımızda bütün bulutların orada olduğunu görüyoruz. Herkes birbirine neler yaptığını anlatıyor. Biz çok yorulduğumuz için erkenden yatıyoruz.

Gözüme giren parlak ışıklarla uyanıyorum. Güneş Dede doğmuş ve yine sıcacık.

Bizim hemen fidan sulamaya gitmemiz lazım.

Bütün bulutların suyu bitene kadar fidan dikildi. Her yer küçük küçük ağaçlarla doldu. Üç ay sonra fidanlar boy atmaya başladı. Biz onları sulamaya devam ettik. Melek, Can ve dünyadaki bütün çocuklar onlara gözleri gibi bakıyor. Yaşasın, artık eskisi gibi yeşil bir dünyamız olacak!

Fidanları dikeli neredeyse bir yıl oldu. Artık gökyüzünden bakınca yeryüzü daha yeşil görünüyor. Artık daha fazla yağmur yağdırabiliyoruz. Canımız sıkılınca da gülmek istediğimizde de artık kolaylıkla ağlayabiliyoruz. Ama su damlacıklarımızı kesinlikle boşa harcamıyoruz.

Melek ve Can'la çok iyi arkadaş olduk. Havalar iyi olduğunda sık sık aşağıya inip onlarla görüşüyoruz. Yakalamaca oynuyoruz. Biz çok hızlı kaydığımız için onlar bizi yakalamakta zorlanıyorlar. En çok da içimizden geçip gitme oyununa bayılıyorlar.

Bir gün gökyüzünde Beyazbulut ve Güzelbulut'la yakalamaca oynarken yanımıza bir balon yaklaşıyor. Ama bu balon öyle bildiğimiz küçük balonlardan değil. Yolcu taşıyan balonlardan.

Balon gittikçe bize yaklaşıyor. İçinden iki çocuk bize el sallıyor. Biraz daha yaklaştıklarında o iki çocuğun Melek ve Can olduğunu görüyoruz. Yanımıza yanaşıyor, "Bu kez de biz sizi ziyarete geldik," diyorlar. Çok seviniyorum.

Bütün gün onlara gökyüzünde eşlik ediyoruz. En yukarıya çıktık. Melek ve Can, Pamuk Prenses'imiz ve Bulut Prens'imizle tanıştı. Bilge Bulut'a, Melek ve Can'ın, Şirin Nine'nin torunları olduğunu söyledik. Zaten bildiğini, Şirin Nine'yi ziyarete geldiğinde Melek ve Can'ı da sık sık gördüğünü söyledi. Can ve Melek çok şaşırdılar.

Onlara veda edip biraz daha geziyoruz. Cikcik Kuş da geldi. İçimizden geçmece oyunu oynuyoruz. Çok eğleniyoruz. Sonra onlar son defa gökyüzünden yeryüzüne bakıyorlar. Manzara çok güzel. Her yer tekrar yeşillenmeye başladı. Çocukların da emeği var bu yeşillikte.

Sonra ayrılık vakti geliyor. Ama üzülmüyoruz. Zaten istediğimiz zaman birbirimizi görebiliyoruz. Onlar yukarıya çıkamasalar da biz aşağıya onları ziyarete gidiyoruz.

Yavaş yavaş aşağıya inmeye başlıyorlar. Yere inene kadar el sallıyoruz onlara.

Yarın yağmur yağdırmamız gerektiğini söylüyor Pamuk Prenses'imiz. Evet, yarın kara, kocaman bir bulut olup bol bol yağmur yağdırmak istiyorum.

Dünyamızı çok seviyorum...

Bir düşünsenize, onun tekrar yeşil olması ne kadar güzel!

Banu Bozdemir

İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldu. Milliyet Sanat Dergisi, Skytürk Televizyonu, Antrakt Sinema, Milliyet, Cumhuriyet, Vatan, Yeni Binyıl gazetelerinde muhabir, editör ve sinema yazarı olarak görev aldı. Film+ sinema Dergisi'ne Türk sineması röportajları yaptı. Hâlen cinedergi.com'da yazı işleri müdürlüğü, beyazperde.com'da sinema yazarlığı yapıyor. TRT'ye çektiği "Bakış" adlı bir de kısa filmi bulunan Bozdemir'in "Küçük Sinemacılar", "Benim Trafik Kitabım", "Dansçı Caretta", "Köpük Ülkesi", "Renkli Eldivenler ve Küçük Kar Tanesi", "Duman Çetesi", "Zamanda Yolculuk", "Ajan Bilbo", ve "Son Kurşun Kalem" isimli kitapları, Kelime Yayınları tarafından yayımlandı. Banu Bozdemir'in çocuklar için yayımlanmış toplam 16 kitabı bulunuyor.

Beyza Tükel

1984 Bursa doğumlu olan çizer, Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Cam Bölümü'nden mezun oldu. Şimdiye kadar pek çok karma sergiye katılan ve kitap resimleyen Tükel, İstanbul'da yaşıyor.